

MOTSATS

Det här är en diktsamling skriven av unga poeter från Sundsvall. Arbetet med att skapa poesin i boken pågick under hösten 2016 under ledning och rådgivning av en poesimentor, poeten Iso Porovic. Tio ungdomar i åldrarna mellan 18 och 25 år medverkar i boken.

Gruppen diskuterade mycket om litteratur, lyrik, dikter, om form, troper och figurer, budskap, om versmått och liknande. Så småningom enades gruppen om ett tema att skriva om: Motsats.

Detta tema gav poeterna möjligheten att uttrycka sig, att skriva om viktiga frågor och företeelserna i samhället, men även om viktiga, intima frågor som ställs djupt inne i dem själva.

Projektet har genomförts av studieförbundet Ibn Rushd i samarbete med *Du har makten* som är ett forum för ungdomsdemokratiarbete inom Sundsvalls kommun, Unga Magasinet som är ett ungdomscafé för unga mellan 16 och 25 år som drivs av ungdomsavdelningen i Sundsvalls kommun och HBTQ-caféet som drivs av RFSL Sundsvall i samarbetet med Unga Magasinet.

MEDVERKANDE

Timothy Olsson Edholm

Johanna Hessling

Maila Dimle-Karlsson

Jasmin Khwaiter

Elin M Larsson

Christine Persson

Tara Svensson Ramírez

Armin Rezadoost

Max Sund

Linn Fjällmo Vestin

The background is a dark, monochromatic painting in shades of green and black. It depicts a cave interior with rough, textured walls and a person standing in a narrow passage, their form mostly obscured by deep shadows. The overall mood is mysterious and somber.

*TIMOTHY
OLSSON EDHOLM*

(21år)

Han är god, Han är from
Ser att onda får sin dom
Rättvisan vinner
Dömda försvinner
Bakom lås och bom

Han är god och bestämd
Ser att offren får sin hämnd
Kliver ej i vägen

Det tycker han är rätt
Trots de öden han bevittnar
Döden

Han stoltserar i sin tro
De ondas avgrund blir hans bro
Känner ingen skuld
Hämnden är värd mer än guld

Utan hänsyn för det mänskliga livet
Tar han sin egen godhet för givet
Utan självreflektion
Har nu denna person
Gått igenom en transformation

Med osund värdering
Och retoriska konstler
Har nu ängeln blivit ett monster

*JOHANNA
HESSLING*

(25 år)

Timme tre

Sjunger
our love is deeper than oceans of waters
our mother and fathers
sons and daughters
Inne på timme tre
hänger i luften
kliar mig på armarna
önskar du var här
önskar någon var här
Men vill inte ha besök
Vill inte se någon i ögonen
vill att någon ska se mig
ta tag
Men jag orkar inte
kom inte hit
rör mig inte
Snälla kom
krama mig hårt

jag vet inte mitt eget bästa
och mitt hjärta är en källare
du går bara ner när du måste

som tonårsångest i en håkanlåt

jag ringer när hjärtat värker
som tonårsångest i en håkanlåt
du vet att jag inte vill ha dig
men du kommer ändå

och natten blir lång
längre än vanligt
så vi klär av oss

och allt är så verkligt
ändå så flyktigt
jag låter dig ta för dig
min kropp är din buffé

du har slutat bli nervös
du har slutat vara du
för jag är inte jag
och vi har gjort slut

viskningar i mitt öra
vin spiller över min kropp
känslor vävs in
stänger dörren
tar farväl
apati
klimax

A dark, monochromatic photograph of a person in a cave. The person is wearing a light-colored, possibly white, garment and is positioned in the center of the frame, looking towards the camera. The cave walls are rough and textured, with some light reflecting off the surfaces. The overall mood is somber and mysterious.

*MAILA
DIMLE-KARLSSON
(22 år)*

Ett... två och jag lägger handen på ytterdörrens handtag på insidan av min lägenhet,
andas och tänk nu på vad du gör. Vart vill du att det här ska leda?
Pannan lutas försiktig
mot dörren och det känns kallt, och samtidigt känner jag hur den tajta polotröjan klibbar
mot armhålorna som blivit allt svettigare under den korta stunden det tagit från att
meddelandet på mobiltelefonen berättade att ”är du helt säker? Men okej. nu kör vi.” till att
jag svarade ”vågar du, så vågar jag”. På ytterdörrens ljusgrå färg syns kondens från
andetagen några centimeter ifrån. När jag konstaterar att det inte går att tänka ut något
logiskt, vettigt i hjärnan börjar jag tänka på att ”nej, men det här är ju inte hela världen” ”det
kanske blir en rolig historia att berätta för någon sen, eller?”.
Sen tänker jag på att han
säkert, antagligen står i sin hall några dörrar bort och väntar in mig.
Handen släpper
handtaget och för med en van rörelse mot vänstra bröstfickan och
känner utanpå med en
lätt kläm för att kolla så det som ska finnas där inuti, ligger där det ska.

Dagen blir till uppstaplade meningar på ett randigt anteckningsblock
Inte direkt i någon inbördes ordning, eller rangordnade som viktigast
först
Utan nedkladdade lite hastigt med en penna på ett stökigt frukost-
bord
Det randiga anteckningsbladet får fettfläckar av smörkladdiga fingrar,
men vad gör det om
hundra år? Utomhus blir det allt ljusare och det är dags att starta
dagen. På listan står det
saker som skriv det här mejlet, kom ihåg att låna den där boken och
kaffefiltrena är slut,
tvättid och träningspass 18:45. Meningarna som blir till dagens agenda
viks ihop och
stoppas i fickan och det är just dessa världsliga men ändå nödvändiga
saker som skapar
mening i livet, och så helt plötsligt dyker det upp en bild med en
hand på en mage,
bebiskläder omsorgsfullt utplacerade och med orden ”aldrig längtat
så mycket till
sommaren”. Och helt plötsligt känns den där skrynkliga lappen i
fickan ännu mer världslig,
för någonstans händer det alltid mer än just hos dig själv. Eller är det
just det här som
sociala medier gör med oss?

Jag möter dig i korridoren kvart i 12
över blankpolerade golv
möts våra steg
jag trodde där ett tag att du skulle vara för feg

Att agera som att du inte skulle bry dig, handlar inte om att du låter saker gå. Du bygger ett skal runt dig, ditt inre. Hur utsidan kan skapas likt en degklump som du formar mellan händerna och som får hamna på en plåt, som du sedan penslar och låter värmas i ugnen. Efter angiven tid plockar du ut dessa, till ytan väl skapade och ”klara” skal, men du vet aldrig hur de ser ut och känns på insidan. Med lite tur är du även nöjd med insidan som du tänker ska kännas lätt, porös och sammanhållen. Men även fast skalet meddelar en sak, så vet du aldrig hur insidan är. Det är kanske det som är grejen, lita inte på ett till synes perfekt skal för du måste också vara ödmjuk till insidan eftersom den kan vara på ett helt annat sätt. Var ödmjuk till att helheten inte är som du först tänkte dig, för även fast utsidan känns välgräddad och tålig är insidan något du inte vet något om till en början.

Så småningom faller livet in i en form
En trivsamt sådan
Lugn, trygg och respektfull
Jag märker att han vet vad sin form innebär sedan tidigare
Hakar på, anpassar. Bejaktar.
Om jag inte gör något nu, slocknar min fire.

Kärleken talar alla språk, det är så mycket mer än bara ord.

A dark, monochromatic painting of a cave interior. The scene is dimly lit, with a person's silhouette visible in the center, standing near a large, dark rock formation. The overall mood is mysterious and somber. The text is overlaid on the left side of the image.

*JASMIN
KHWAITER*

(18 år)

Nedbrutna. Törstande efter vatten andas de dammig luft.
De kommer från världen största utomhusfängelse.
Blod på gatorna, damm i såren.

Behovet att säga någonting, när det finns ingenting att säga.

Ord förklarar inte, tystnaden misstolkas.

Förstå mig.

Du är kontrasten.
Det färgstarka mot det bleka.
Låt dig aldrig tvina bort. Vissna. För deras skull.
Låt dem inte förneka din färg.
Låt dem inte förneka vem du är.

Du är revolutionen som tvingar dem att flytta.

Må livet fylla oss med allt som är vackert.

Töm oss med allt som gör ont.

Härda oss med det som är.

Livet.

Kvinnor. Ni är värmen som får oss andra att överleva.

Varför ställer du din fråga?

Du vet redan att jag inte kan svara.

Varför ser du mig som ett hot?

Du vet att jag inte kan försvara mig.

Varför föraktar du mig så?

Du vet att jag hör hemma här.

Du snor mitt andrum. Låt mig andas.

*ELIN M
LARSSON*

(25 år)

Nästa vecka
ska jag ta det lugnt
Jag ska ta det lugnt redan nu
Mitt hopp lyser som solen
Mitt hopp är större än jag
Det är inhugget i sten
på livsomständigheternas tavla
kraftfullt
ofrånkomligt
Den som fortfarande hoppas
har allt
även ifall hemmet täcks av mörker
och alla vapen riktas mot fånen
som står där med ett stort leende
De skrattar åt honom
- Förstår du inte att du kommer att dö?!
Han skrattar tillbaka
- Jag har allt som jag vill ha
Hoppet är inte till för att nå ett visst resultat
Hoppet ÄR resultatet
målet
meningen
allt som behövs
De sköt honom
men de kunde inte ta ifrån honom glädjen
- Dumma jävel!
och sedan levde de i bitterhet i resten av sina liv

Min yta spricker snart
Min sorg blir synlig
Stora sprickor
Små sprickor
Jag talar inte
(Jag längtar)
Jag backar
med skrämda ögon
Ta min hand
och jag skriker
Jag tål inte hoppet
om att (kanske) se dig
och att du
(kanske) ser mig
NEJ!
(Jag vill att du håller mig nära dig)
Jag kämpar, slår och vill ta mig loss
Jag gråter, är skrämmd, vill inte bli sedd
Ensamheten är kall men trygg
Du släpper mig inte
Du viskar
(och jag vill inte att du släpper)

Jag trycker
med den sista kraften
som finns kvar i mina armar
och sedan låter jag dig bära mig
Du låter mig sova
andas
finnas
för alltid

Jag har ingen egen värme
men du delar med dig
av din nakna hud
små eldar under varje millimeter
Jag har en stelfrusen själ
söker med vidöppna ögon
neutral min
lugn desperation
Ibland krävs det andra minnen
för att glömma de svåra
och de lyckliga
Varje destruktivitet har sin egen lycka
som sitt eget dyrbara spädbarn
efter smärtan vid en förlossning
Människor söker lycka i kampen
i avgrunden
inte på bussen eller internet
Vi letar
Vi tänjer gränser
i landet mellan rädsla och spänning
sätter fötterna på järnvägsrälsen
backar bakåt vid ljudet av ett tåg
Vi gör vardagen till ett helvete
och helvetet till en vardag
och ibland så är vi lyckliga
fångar sekunder
pärlar dem till ett vackert halsband
ett minne

som andra kan se runt halsen
Min hals längtar efter smärta
som gör mig svimfärdig
så pärlorna blir ännu vackrare
i glömskan
ett smärtans paradiset
att sluta se
sluta tänka
sluta finnas
en stund som jag vill göra till min evighet
där han aldrig kan hitta mig

Dina ljusa ögon
inramade av de svartaste ögonfransarna
ser mig
som den skönhet jag inte är
Ibland kysser du dig nästan igenom
min yta
ser tveksamheten när jag är stilla
men du kan inte granska mig bortom
min apati
Murarna är så höga
att inget solsken kan se marken
Jag vandrar blind i mitt mörker
men i ditt ljus är jag heller aldrig riktigt hemma
Du sänker långsamt mitt höjda svärd med handen
och jag ser på ditt ansikte
hänförd
av din skönhet
av de tankar som rör sig i ditt huvud
av de känslor som talar när du rör vid mig
Vi är två borgar
som aldrig kan bli en
men jag smyger till dig på natten
vilar i din värme
utmanar din välvilja med ord
lovar allt jag önskar vore sant
och kysser dig med askan av evigheten
Vi går hand i hand
men mörkret vill ha mig tillbaka

påminner mig om allt jag älskar
påminner mig om att jag inte är du
lockar med friheten att ge upp
mörkret i ansvarslösheten
kraften i panikfyllda nätter
den hårda vägen till sanningen
Tillsammans är vi svaga
Enskilda äger vi makten i himlen
Enskilda äger vi varandras kärlek
i frustrationens åtrå
när du dragits in i min värld
i mina spelregler
framför mitt sanna ansikte
Det fulaste
och det mest vackra
är sanningen
och du tar tag i min hals
kysser mig in i din värld
tar och gör mitt allt till ditt eget
och jag får se ditt sanna ansikte
för jag får se vad du vill
Det fulaste
och det mest vackra
är sanningen
Allt du gör för mig är förgäves
Allt jag gör för dig är förgäves
när tacksamheten ligger medvetslös
när vardagen tömmer passionen på blod

tills ingenting är kvar
Vill du vara min
är jag din att erövra
En vacker sång
är ingenting
för den som glömmer att lyssna
Jag vill se
vad ditt hjärta slår för

Ärren i hans ansikte är vackra
och det finns styrka i ögonen
de gula intensiva ögonen
inramade av det mörklila håret
som ser på mig under den svarta huvan
Det tunna kjoltyget blåser mot mina ben
en beröring som distraherar
och jag ryser
backar
Han ser ner och försvinner
– Nej, gå inte!
När Soru är borta är allt mörkt
mycket mörkare
än det mörker han tror att han själv bär på
Sist när han försvann
gick inte solen upp på tiotusen år
Kan du tänka dig hur kallt det blir?
Hur frosten ser ut i en flickas livlösa ansikte?
Han kan inte tina upp mig
så i frånvaron av det mörklila håret
som brukade vara färgen i min verklighet
sätter jag mig ner i tunneln för att dö
Natten är snart här
Då kommer de
långsamt kräländes i skuggorna
med uppspärrade rött lysande ögon
och de är långsamma
men sedan så snabba
när de tar allt

som inte är deras
Minnet av honom är den enda lykta jag har
och jag viskar om de blommor jag satte i hans hår
Jag viskar om de gula ögonen
solens ögon
Det klirrar på stenplattorna
Dova dunsar
abstrakta som i en dröm
viskar tillbaka om att monstren är här
Käftarna av hundratals tänder
som uppradade nålar
glänser i mörkret
redo att ta ett enda stort blodprov
men köttet är inte det viktigaste
De vill ha min själ
en själ som inte är min
en själ som jag inte behöver utan min sol
Därför är jag inte längre rädd
Saliv droppar på marken
Demonerna åtrår min varma hud
Klorna klirrar
och de kommer så nära
att jag hör rösterna
av tusentals förlorade själar i deras våld
Unken stank gör att jag vill vända mig bort
men jag stirrar
och hör ett vrål

Jag hör min sol
Monstrens halsar skiljs från kropparna
med ett enda svärdshugg
men de lever inte
så de kan inte dö
Hårda händer drar mig ut ur tunneln
och hans kraftfulla blick ger mig mod att springa
I vinden fladdrar det mörklila håret
nästan svart
Han håller min hand
och vi flyger tillsammans
färdas i solvindens hetta upp över staden
Jag skulle kunna se havet
men blundar istället mot hans bröst
hör hur hjärtat slår ett slag för mycket
I toppen av det förfallna slottet landar vi
Avlägsna stjärnor stannar tiden
och jag kan se hur hans lättnad mjukar upp de hårda ögonen
Varje andetag känns stort
ovärderligt
för han drar mig närmare
han som är min sol
Jag är Merkurius
och bränner mig på hans kärlek
– Se på mig, viskar han
Vi kommer aldrig att dö
Stjärnorna har stannat tiden

Jag är som ett stort, mörkt hål i marken
Du kan slänga ner hur mycket kärlek du vill
Det kommer ändå finnas plats för mer
och det kommer inte synas någon skillnad
Det kommer fortsätta att bara vara
ett mörkt
svart
hål
Varför ens försöka?
Jag reagerar på din existens
dina ögon
din varelse
dina ord
Sedan går du
och jag sitter kvar
nollställd
som om ingenting har hänt
som om ingenting finns
och jag förstår
vem jag är
och vem jag låtsas vara
Jag kan bli så stabil
leva så enkelt
ta hand om dig
vara lugn
i din närhet
men om jag väntar och lyssnar
så hör jag tickandet
av tid som förintas

Vad gör jag nu?
utan dig
med dig
Jag vill fylla mina mellanslag med bokstäver
Tiden emellan
är så viktig
men min desperation vill inte ha balans
Den vill ha mer
MER
Jag kommer aldrig vara fri
inte stark
inte mogen
inte vuxen
inte rationell
inte stabil
inte vettig
och jag skrattar
Det finns inget mer att göra
men jag har en nyckel av guld
ärlighet
och ett lås av diamant
poesi
i min bröstborg
så jag fortsätter skriva
lever av det
Haha! Sitter i glaciären och äter lyxmiddag
med både förrätt och efterrätt
Hela jag är täckt av is som aldrig försvinner
Du får den att smälta

Du är poesin som får mig att inte behöva poesi
men jag kräver ingenting
Jag tänker inte kräva något av dig
och jag fortsätter andas
i kylan
med styrka i svagheten
Ett kallt helvete utan namn
Du skulle se istapparna
De är stora som en man
Marken har vridit sig så att de pekar uppåt
spetsar allt som faller från himlen
Det är så vackert
blodet som rinner ner i snön
kontrasten
Jag kan bara le
när jag erkänner min smärta
Solen lyser fortfarande
ger ensamheten perspektiv
Jag kan se långt
vidsträckta vita fält
berg av snö
Mina nakna fötter sjunker ner i den mjuka snön
när jag rör mig framåt
Det gör så ont
att jag gråter och skrattar
i en frihet ingen kan förneka mig

A dark, monochromatic painting of a cave interior. The scene is dimly lit, with a person standing in the center, their form partially obscured by shadows. The walls of the cave are textured and layered, suggesting a deep, ancient space. The overall mood is mysterious and somber.

*CHRISTINE
PERSSON*

(23 år)

Minnet av dig mitt sinne lenar
Den korta stund som oss förenar,
Med spår av skam, min tanke skenar
Och värst av allt –
 du vet precis vad jag menar

Tydligt utdelade
stulna blickar
Ett diskret
öppet flirtande
Ett leende när vi möts,
Ett ärligt mikroutryck
Det var skojigt
Vi delade det
Men du var upptagen
Du sa det själv
Okej, det var intresse
men aldrig mening
Det är ingenting,
tänkte jag
Men jag
Föll
Föll
Föll
Föll
Föll

Att greppa moder jord

Staden rinner ut i havet
Fäster sina betongfingrar i det som ej befästs kan.
Där det livliga möter det levande.
Och det livgivande besudlas av stadens damm

Du har gjort det som förväntats, jag har varit dig trogen
Jag har sett dig förändrats, nu är tiden mogen
Lämna din roll och släpp livet in,
Känn ingen skam, för nu är du min.
En kvinna utan hämningar, sade Skogen.

Kraft och kärlek

Min tanke är ett skepp i fjärran länder
Både kraft och kärlek ryms i mina händer
Jag står som en klippa i stormigt väder
Är värd detsamma oavsett kläder
Varken avgrundssvart eller oskuldsvit
Kapabel till både svek och tillit
Jag kan vara fri i tanken fastän bunden i livet
Trygg i vetskapen att inget står skrivet
Jag – stormens vrede, en hemmahamn
Inte definierad av ursprung och namn
Varken ord eller handling kan mig svärta
För tunga bördor klarar mitt hjärta
Jag kan inte världen förklara
Så ställ mig en fråga jag ej kan besvara
Utmana mig, stöd mig, hjälp mig att lära
Bjud till lite själv om du vill komma nära
Jag lovar att alltid respektera dig,
om du kan svära detsamma till mig
Dela mina värderingar och min tro
ge en grund för kärlek och vänskap att gro
Det viktiga är att sin inre styrka finna,
och jag svär att den finns i varenda kvinna!

The background is a dark, monochromatic painting in shades of green and black. It depicts a cave interior with a large, craggy rock formation on the right side. A small, dark opening is visible in the rock. The overall texture is rough and textured, suggesting a natural, aged environment.

TARA
SVENSSON
RAMÍREZ

(24 år)

En hjälpande hand

Känner den kalla vinden, håret reser sig
Ligger på marken, kall och blöt
Allt suddigt, bara bleka silhuetter syns
Tysta dova ljud hörs, min anda slocknar, saktar ner
Inga ord kommer ut, jag är stum, den har stelnat
Läpparna är blå, kyliga, snart ingen känsel kvar
Kroppen har värmts av den röda färgen
Snöflingorna som fallit har gjort kroppen öm
Kan känna allt, utom hopp
Jag dras ner, allt blir mörkt, tystare
Stänger ögonen
En strimma av hopp
Ljuset
Jag kan känna ljuset mot huden
Värmer varje del av kroppen
Kämpar mig upp, kroppens sista energi används upp
En hand drar mig upp, värmen från den ger mig kraft

Att inte ge upp

Hör mig
Tyst helt stum inga ord kommer ut
Försöker titta upp, blicken är stel, helt utan liv
Ingen vilja, ingen styrka
Försöker stå upp, ställningen är ihopsjunknen, ostabil
Försöker tala, bara mumlar, ett fåtal ord kommer ut
Lyssna, hör mig!
Snälla, sluta
Men inget hörs
Omringas av mörka skuggor
De skriker, blir nedtryckt och knuffad
Vill inte mer, orkar inte mer
Ögon som fylls av hat, besvikelse

Kan inte mer...
Se mig.
Hör mig!

Jag vill släppa alla hämningar
Jag vill slåss, jag vill skrika och gråta
Låt min röst bli hörd, De ska veta att jag finns
Jag räknas jag med, är inte bara en skugga
Inget korn som glömts bort
Jag finns, existerar precis som du
Jag kan stå upp, och tala
Ingen kan trampa på mig!
För jag har en röst
Och den hörs.

A dark, monochromatic photograph of a person in a cave, with the text 'ARMIN REZADOOST' overlaid in white. The person is wearing a dark hooded garment and is positioned in the center of the frame, looking towards the camera. The cave walls are textured and uneven, with some light reflecting off the surfaces. The overall mood is somber and mysterious.

ARMIN
REZADOOST

(24 år)

Ett ansikte, ett namn
En människa, en siffra
En droppe i havet, rinnande blod från händerna
Vem är jag?
Vem tror du att jag är?

I den kvava kistan ligger jag,
Levande begravd, en begravning i stillhet

Det är jag, den som du inte ville se
Den som alltid fanns, men som du försökte att föra bort

Jag blev det pinsamma hålet i tänderna
Jag blev lidandets gestalt, smärtans synonym
Ett plågsamt elände, ett värkande sår

Men det var inte tillräckligt
Den ofattbara vreden, din omedvetna ilska
Hat och tomma ord, slarvigt dömande blick

Men se, jag står kvar
Om du tar bort allt ifrån mig
Trycker ner som du vill
Så kommer jag ändå att flamma upp,
Som elden ifrån glöden

Såra mig hur mycket du vill,
”Bring it on!”

Jag känner smärta men du får inte mig ner

Så länge jag lever, kommer jag att stå för det
Det som du inte ens gav en chans
Det som du själv saknade...

Om du lärde känna mig
Såg vem jag var i ögat, struntade i siffror och tal
Kunde jag då dela med mig av mina souvenirer
Diamanter,

Gjorda av tårar och sår
Av att hålla ut
Det som blev fint ändå
Bara för att jag såg det du inte insåg...

Tom

Tomma hus, tomma rum
Det är tomt i vartenda hörn
Ingen värme, ingen känsla, utan möbler
Bara kalla vinden som susar i huset
Dammet som visar sig i luften, när ljusstrålar kommer in.
Genom den gråa fönstret
Still och tyst

Ingen är här,
Ingen som säger go'morgon
Ingen säger 'hur mår du?'
Ingen som säger 'ska vi ut ikväll?'
Ingen säger 'tack för det du gör!'

Här är ingen,
Här säger ingen 'vad har hänt?'
Här säger ingen 'jag vet att du inte mår bra, det är okej'
Här är ingen som säger go'natt och sov gott

Ingen, är här
Ingen, säger, ta hand om dig
Ingen, säger, jag har saknat dig, väldigt mycket
Ingen, säger, jag vill ha dig
Ingen, säger, jag älskar dig

Sakta men säkert börjar en att bli
Van vid ingen och ingenting
Det finns inget att säga och, ingen att vänta på

Slå dig ner, ingen är här

Inte ens jag

Inte ens du

Och jag är rädd att jag ska vänja mig vid

Att leva med ingenting

Att synas och inte finnas

Att vara utan mig & utan dig

Djupa havet, så himla levande still
Att röra sig fritt, som om gravitationen inte finns
Det stilla, fina, tysta, eviga stunden
Bilder, minnen, doften, ansikten
När den passerar din hjärna, ta en extra titt så gärna
Bubblor som far förbi, känner du dig fri?
Ljuset, glittrar, och du, ser
Hur den, kommer ner, dansande
Bland alla varelser
Den djupa blå, ljusa blå
Låt mig leva nu och inte då
Simma lugnt, simma ner
Ta bara det du behöver
För världens skatter, hittar du någonstans där nere

-

-

--

Då smeker mörkret runt omkring din ljusa själ och förstärker den,
så synlig, så ljust, djupt i mörkret

A dark, monochromatic photograph of a person in a cave. The person is wearing a dark hooded garment and is positioned in the center-right of the frame, looking towards the left. The cave walls are textured and uneven, with some light reflecting off the surfaces. The overall mood is mysterious and somber.

*MAX
SUND*

(20 år)

Mitt minnes röda ängar

Svajande i den svalkande vinden, gungar de små stråna och kittlar dig på kinden.

En fågel landar varsamt på ditt bröst, dess försiktiga ögon söker din tröst.

Solen skiner ner på ängen och alla fälten med vaksam möda, den ger oss hopp och gror vår gröda.

Fågeln känner dina andetag mot sina becksvarta vingar, vår ålder är lika tydlig som trädets ringar.

Våra ögon har bara varandra i deras syn, vinden blåser våra tankar bort mot byn.

Våra problem och vår tveksamhet består, vart än i världen vi än går.

Våra grannar klagar på sina liv, själva är vi nöjda med våra livsbilder och deras stativ.

Vi lever på samma mark och samma jord, vi sover i samma säng och äter vid samma bord.

Solnedgången färgar landskapet med en naturlig kraft, rödare kinder har vi aldrig haft.

Fågeln ger sig av mot skogens trygga ängslan, våra hjärtan klarar inte längre denna längtan.

Våra känslor når bergens kyliga toppar, men vi skulle smälta glaciärer med värmen i våra kroppar.

Våra hjärtan slår i takt med varandra, vi är redan i en värld som inte kan besökas av andra.

Ut i sanden

Solen skiner ner på dina rosenröda kinder.

Månen talar om ett mörkt livlöst land utan vin och bröd.

Jag lever med dig i detta nu.

Sedan kommer jag gå hungrig i den stora tomheten bortom solens strålar.

Jag kommer alltid att älska ditt ljuva leende och dina fylliga läppar.

Men till slut kommer vi båda rinna ut i sand.

En gången tid och mitt kommande öde

Blodet rinner ner för min ärrade hud.
I samma stund känner jag att livet inte längre är så tungt.
En oförståelig lättnad sprider sig som en lysande blomkrona från mitt
hjärtas mörkaste kammare.

Jag hör hemma i denna tomhet.
Jag lever endast i detta döda landskap.
De bortgångna ska jag få se ännu en gång.

Min kära mor och far ska återigen få se mitt leende.
Min sorgsna och stela sinnesstämning kan äntligen få vila.
Mina anhöriga som fortfarande är kvar kommer att se ett mörker
omkring sig.

Jag ser endast det flammande ljuset i den mörka tunneln.
Själ till himmel och kropp till jord.
Äntligen är jag fri.

A dark, monochromatic photograph of a cave interior. The scene is dimly lit, with a person's silhouette visible in the center, standing near a large rock formation. The overall mood is mysterious and atmospheric.

*LINN
FJÄLLMO VESTIN*

(24 år)

Inre öga

Mitt yttre blundar men mitt inre öga är vidöppet
Det stirrar dig rätt i ansiktet
Ser igenom allt
Varje lager av pansar du metikulöst tvingats bygga upp
och målat på framför spegeln i morse
Ditt läppstift, fultuperade hår och tafatt improviserat hårda sätt
som egentligen inte tillhör dig
Det enda försvar mellan dig och olyckan
Det enda försvar mellan dig och lyckan
Men bakom det illröda läppstiftet, ozonlagret av billig hårspray och
näst intill parodiska bad girl-attityd,
så lyckas mitt inre blundande öga se dig
Och älskling, jag vet att det skrämmer dig
Och det må vara rädslan som tog dig hit, till min utdragbara soffa
och tekoppsfläckiga soffbord
rädslan för ensamheten
Men det var modet som fick dig att stanna kvar
modet att våga tro på något hopplöst
Så stäng dina ögon
Blunda med mig, älskling
så ska jag visa dig vem du egentligen är

Blodsmak i munnen

Vissa ting hör inte hemma där de är
Som blod
Blod i handlederna
Hamnar utanför, rinnandes ner i handfatet
Du sa att det var något vackert
Att det var något smutsigt
Båda gångerna hade du fel
Du kunde aldrig förstå
Att blod inte är mer än bara blod
Varken vackert
Eller smutsigt
Blod i huvudet, rusandes dit från hjärtat
Hjärtat som en gång bar kärlek
Nu bara hat och rädsla
Var det som var orsaken till
Blodsmak i munnen
Och blodstänk på mattan
Efter ett möte med dig
Och varje möte efter det
Jag har fått nog av blod
Det är dags för blodet att slutligen bli bara blod
Och stanna inuti handlederna, läpparna och hjärtat
Aldrig mer ska blod hamna där det inte hör hemma

Runda ögon

Flickorna med runda ögon, fyllda med barnslig naivitet och uråldrig visdom på samma gång.

Å ena sidan den oerfarna, alldeles för tillitsfulla, alldeles för öppna för sitt eget bästa, med hjärtat

och känslor blottade utanpå kroppen, som gång på gång begår samma misstag, tillåter andra att begå

och begår själv samma våldshandlingar mot sig själv.

Å andra sidan den sorgsna, försiktiga, på tok för många gånger svikna, på tok för mycket

hemskheter genomlidna och på tok för trasiga för att någonsin kunna bli hel igen.

Ena sekunden fnissandes, sprudlandes, tindrandes, tillsynes utan minsta bekymmer i hela världen.

Andra sekunden allvarsam, misstänksam, fundersam, med all världens bekymmer vilandes på sina axlar.

Lyser med sin aura som utstrålar den renaste, mest oförstörda glädjen och den svartaste, svåraste sorgen.

Flickorna med runda kroppar – kurvig, krokig, krånglig och underbart tafatt. Kroppar de aldrig varit

nöjda med, skinn de aldrig känt sig bekväma i, en figur de aldrig velat visa upp, en mall de aldrig

känt sig tillhöra, besittandes en skönhet de själva aldrig kunnat se

Kroppar som jiddrats med, vänts ut och in på, pendlat upp och ner, mat stoppats i och mat som

stoppats när känslorna blivit för många och för svåra att känna.

Aldrig avklädd utan att skyla sig och alltid med lampan släckt.

Fjärmar sig för närheten, samtidigt som de desperat söker den.
Vill bli om hållen, men inte fasthållen.
Flickan med de runda ögonen, den runda kroppen och det smärtsamt
vackra skrattet och det
smärtsamt misärfyllda förflutna. På tok för många gånger må du ha
svikits, hemskheter genomlidit
och gått sönder. Du må ha dina sprickor, som lappats ihop i ren
improvisation och i bara farten, med
tillfälliga lösningar och tillfälliga relationer.
Men baby, varför försöka laga något som inte var trasigt från första
början?
Jag må vara precis lika skev, precis lika svår, precis lika osäker, precis
lika imperfekt. Precis lika
trasig. Men förstår du inte att tillsammans så är det det som gör oss
hela?

Cassiopea

Min kropp säger ”ööh...”
Min mun säger ”va?”
Mitt hjärta säger ”inte fan vet jag”
Jag vet att jag ville någonting en gång i tiden
Då saker och ting betydde någonting
Då saker och ting var vad de var och inget annat
Då vi inte hade hunnit hört talas om cynism
Då vi inte hade börjat gå filosofi b på gymnasiet
Då vi inte hade hunnit lära oss att älska och hata i samma andetag
Då du fortfarande var den skimrande stjärnbild jag målat upp dig till
att vara
en cassiopeia
eller i alla fall då jag var naiv nog att tro på astrologi
och annan flummig skit
som lycklig kärlek
där två eller tre eller många flera kan existera på exakt samma villkor
ett separatistiskt men ändå vidöppet rum fyllt av varma skratt från
magen och fula knullfrisyrer
där en är fri från alla maktspel, rävspel och manipulativa strategier
som bara känns fel
där allas känslor känns lika mycket och lika lite på samma gång och
aldrig är ur synk
där jag kan ligga i dina armar
utan att låta varken normkritik, sexualitet eller strukturellt förtryck
få mig att tveka
få mig att välja bort dig
bara föra att göra ett statement
Jag gör slut för att kupa mot staten!
Jag är en fri vild som inte går att tämja

kom inte här och försök binda mig med din villkorslösa kärlek!

Eller nåt.

Som sagt, jag ville någonting en gång i tiden

jag trodde på någonting en gång i tiden

Men idag har jag stängt igen astrologiboken

och vägrar att berätta vad jag har för stjärntecken

men letar i smyg efter mirakel

jag ändå inte tror kommer ske

Världshistoriens sämsta timing

Jag har världshistoriens sämsta timing
Börjar titta på serier flera månader efter alla andra har hunnit sluta
Läser gårdagens nyheter
Går med i sociala medier precis när de har blivit ocoola och det bara är
medelålders tanter kvar som
använder på tok för många emojis
Svarar ”va” när någon säger ”tänk snabbt” och fångar saken med mitt fejs
Lämnar mackan några sekunder för länge i brödrosten
Dricker upp mjölken först efter att den har gått ut på datum
och tar alltid bort kastrullen en minut för sent från plattan
så att pastan blir alldeles överkocht och sladdrigt oätbar
Vänder bort mitt ansikte precis när du böjer dig fram för att kyssa mig
för att på ett odiskret diskret vis försöka peta bort en snorkråka ur min
näsborre
just när det är som allra mest romantiskt
men det är något som jag helt har missat
och du helt missar mina läppar
och istället hamnar mitt i snorkråkan
som smakar djungelvrål och skam.
Och jag inser inte att jag vill ha just dig
förrän du inte alls är min längre
jag går och blir störtkär
när dina känslor sedan länge hunnit svalna
Jag börjar sakna dig
så fort du försvinner och inte längre har för avsikt att komma tillbaka
Jag fattar att jag älskar dig
när det redan är försent

och min kärlek som jag plötsligt förstår hela tiden varit fullt möjlig
plötsligt blir omöjlig
Först då börjar mitt hjärta slå
när det inte längre finns något blod att pumpa runt
Så nu sitter jag här
med mina utdaterade TV-serier, gamla tidningar, flöden fulla av
töntiga facebook-test, tillplattade
ansikte, brända brödskivor, mögliga mjölk och sladdriga jävla makaroner
och ett rått, bultande hjärta
som ingen HLR i världen kan återuppliva
Jag fattar ju att det är så sjukt jävla tröttsamt
att bete mig såsom jag gör
Så sjukt jävla klyschigt
att vilja ha det en inte kan få
”Det är jakten som är det spännande, inte själva fångsten”
och yadda yadda
Men jag är trött på att jaga
trött på att jagas
trött på att vara ett enda stort vandrande känsloenigma
som inte ens har fantasi nog att bete sig frånvarande på ett kreativt sätt
som att kräva att endast kommunicera via post-it-lappar
eller slumpmässigt flytta till något avlägset land utan att säga någonting
eller posta kryptiska meddelanden till dig
med typ erotiska utdrag från bibeln
som jag sen totalt förnekar att jag någonsin skickat
Nä utan här sitter jag
och helt alldagligt vägrar att erkänna att jag känner något för dig
bara för att det är så jävla läskigt
För det krävs mod

att vara tillräcklig stark
att våga vara svag nog att älska en annan människa.
Så
Nästa gång ska jag inte låta min dåliga timing vinna
inte låta rädslan kväva alla känslor som är för starka och för under-
bara
för mig att förstå
Nästa gång ska jag skita i den där snorkråkan
och låta någon annans läppar möta mina
och känna blodet pumpa
innan det återigen hinner bli försent

Det värsta som kunde hända

En gång så var det värsta som kunde hända mig
att jag inte dög för dig
Det värsta som kunde hända mig
var att du inte älskade mig
Det värsta som kunde hända mig
var att du lämnade mig
och det gjorde du
och det dödade mig
I en evighet var jag begraven
i en evighet saknade jag dig
i en evighet utplånade jag mig själv för dig
gick lös med dynamit och granater
tills det inte längre fanns något kvar att spränga
och jag låg där
i delar och itu
Tills jag en dag inte orkade längre
Tills jag en dag reste mig upp ur graven
klöste mig ut ur kistan och borstade bort jorden från mina axlar
Plockade ihop mig själv
sydde stygnen med nål och tråd
lappade och lagade
en evighet
lika evig som den evighet jag varit evigt begraven
Tills jag återigen var hel
helare än någonsin
helare än jag var förut
och jag insåg
att det värsta som kunde hända dig
var att jag skaffade självrespekt

Det värsta som kunde hända dig
var att jag bytte ut självhatet
förklädd till den infekterade kärleken jag kände för dig
mot den friska
och istället började älska mig själv
Jag dumpade din egoistiska jävla röv för någon mycket bättre
någon som kan uppfylla de behov jag har
någon som kan behandla mig på det sätt jag förtjänar
någon som kan uppskatta och se mig för den fantastiska jävla individ
jag är
Jag dumpade dig
för mig
Jag dumpade dig
och gick och hånglade upp mig själv
mitt framför ögonen på dig
och sket i allt
Att du var den som lämnade först
spelar ingen roll
För det var jag som lämnade
i efterskott
för att jag inte längre behövde dig
Det var du som gick
du som sårade
och du som slutade att älska
men ändå är det du som står ensam kvar
ändå är det du som blir lämnad
i självförnekelsen
självtvivlet
och självhatet

Och lika lite empati du hade
när du trasade sönder mitt sinne, kropp och själ
like lite ånger
för allt det du gjorde
lika lite skuld
för dina synder
lika lite som du brydde dig
när jag höll på att försvinna en gång för alla
lika lite känner jag nu för dig
För du startade ett maktspel
ett spel som jag aldrig ville delta i
men tvingades ändå
Ett maktspel du var övertygad att du skulle vinna
men som trots det slutade med att du blev förloraren
och istället får jag stå som vinnare
i ett spel jag inte ens ville vinna från första början
Men livet är ju orättvist
Eller hur?
Bara det att du inte hade räknat med att det kunde vara orättvist även
mot dig
Snyft snyft
Du får gråta dina egna jävla tårar
för din egen jävla ångest
som du inte har ryggrad nog att ta hand om på egen hand
Jag har i alla fall tröttnat för länge sen
För jag ska åka på en het romantisk semester med mig själv
och du får inte följa med
Det allra värsta har redan hänt
och det visade sig vara det allra bästa

som någonsin hänt mig
Så ajöss och goodbye
för evigt
må du förbli begravnen
i en evighet lika evig som min

Varje dag väljer jag aktivt att älska dig

Båda mina händer når inte ens runt din nacke.
Hur mycket jag än försöker så nuddar aldrig mina fingertoppar varandra.
De bara vilar varsamt
och jag kan känna din puls slå genom tunn hud mot mina handflator
För mig är det höjden av romans
att jag inte kan strypa ihjäl dig
ens om jag ville
När jag säger det lyfter du på ena ögonbrynet
och ser sådär fundersam ut när du inte riktigt vet vart du har mig
Andra påstår att romantik, det är att köpa en fluffig nalle hållandes ett
hjärta där det står broderat ”I
love you”
eller en jävla blomma
eller en fucking chokladask merci.
Fan vad jag älskarej!
Här har du nån skit du kommer att slänga bort så fort jag har gått!
Vassego.
Jag kan inte strypa ihjäl dig
och jag vill det inte heller
Det är som att mina händer visste
att det är ingen idé att växa sig större än såhär.
Den där nacken kommer vi aldrig vilja krama livet ur
för den där människan kommer vi älska livet ut
Så då är det lika väl att inte nå runt.
Varje dag väljer jag aktivt att inte strypa ihjäl dig
för jag vill bara låta mina händer vila varsamt
och känna din puls slå genom tunn hud mot mina handflator
och det är så jävla fint.
Du lutar dig tillbaka, andas in ett tungt andetag så att din bröstorg

höjer sig och sänker sig
och låter ögonbrynet falla ner på sin ursprungliga plats
och verkar känna dig lugn i att jag i alla fall inte vill ta död på dig
men vet nog fortfarande inte riktigt vart du har mig
men det vet i alla fall jag
och det räcker.

Studieförbundet Ibn Rushd

Studieförbundet Ibn Rushd är en folkbildningsaktör som verkar för att fler människor ska bli en aktiv del av samhällsbygget och vill vara en stark aktör i det civila samhället. Vi vill verka för att säkerställa demokrati och mänskliga rättigheter och arbetar aktivt för att stärka den svensk-muslimska identiteten.

Vi vill att Sverige ska rymma mer mångfald och strävar efter att utveckla och driva projekt som bidrar till och utvecklar samhället.